

af Tid, af Kræfter og af Penge til ingen-
sommelst Gavn. Det er vistnok ogsaa et meget
tvivlsomt Spørgsmaal, om denne Indfal-
delse af Forstærkningsmandskabet virkelig har
nogen Betydning for den militære Uddan-
nelse. Jeg veed ikke, om Afgjørelsen af dette
Spørgsmaal ene og alene skal overlades til
Officererne, eller om det ikke ogsaa skulde
være tænkeligt, at selve det Mandskab, der
deltager i disse Øvelser skulde være nogen-
lunde istand til at bedømme, om de ere
af nogen Nytte eller ikke, og jeg har endnu
aldrig hørt nogen Soldat, som har været ind-
fald til disse Forstærkningsøvelser, udtale en
Erkjendelse af, at de have været til nogen-
sommelst Gavn for hans militære Udvikling,
de fleste af de indkaldte Soldater ere
enige om, at de slet ingen Betydning
have havt for ham. Og naar den ærede
Ordfører for Mindretallet idag beklagede sig
over, at der var noget Uretfærdigt i ikke at
indkalde Forstærkningen, medens Kjøbenhavns
Væbning skulde indkaldes aarlig i en Tid af
15 Dage, tror jeg, det var, saa vil jeg sige,
ja, det kan synes noget uretfærdigt, men det
høitærede Medlem, der bor i Kjøbenhavn,
maa dog vistnok have hørt af alle dem, der
spadsjere paa Bolden eller Fælleden om Som-
meren, at Væbningens Øvelser betragtes som
fuldstændig Komediespil, at det er en ren
Byrde for alle de Borgere, der deltage deri,
ja, for mange af dem en meget stor Byrde,
idet det er paalagt dem at anstaffe deres
egen Mundering, og jeg kjender Mange, som
næsten ikke have Penge til det tørre Brød,
men ikke bestomindre ere forpligtede til at
anstaffe den Mundering, hvori de skulle
exercere derude paa Fælleden. Jeg tror, at
de Borgere, som her i Kjøbenhavn deltage i
Væbningens Øvelser, ville sige det Samme
som de, der indkaldes fra Landet, at de ere
til slet ingen Nytte. Jeg skal ikke undlade
at udtale, at der er en Tanke, som slaar mig
næsten hver Gang, der debatteres her i Salen
om militære Udgifter, og det er den, at jeg
saa mere og mere kommer til at elske min
Grundlov, fordi den giver Folkets Represen-
tanter paa Thinget Ret til at gjøre Indven-
dinger mod de store Fordringer, som altid
stilles fra Krigs- og Marineministerens Side.
Det staar klart for mig, at dersom vi ikke
vare i Besiddelse af denne Grundlov og den
grundlovmæssige Ret, som er givet enhver af
Thingets Medlemmer, vilde de Budgetter,
som fremkom fra Krigs- og Marineministeriet,
blive saa store, at de tilsidst ville tynge som
en Byrde paa vort Land, som det næsten
vilde være umuligt at bære. Denne
Tynge er allerede ganske betydelig, men

jeg siger, at derved kommer jeg til at elske
vor Grundlov mere og mere, fordi den har
givet os efter den Overbevisning, Enhver
har, en Stemme med og Ret til at sige: Nei,
vi ville ikke finde os i disse enorme Udgifter,
thi vi tro ikke, at de tjene til vort Fædre-
lands Gavn. Dette er jo for Resten Noget i
vor Grundlov, som gjælder ikke alene paa
dette Omraade, men ogsaa paa mangfoldige
andre. Jeg tror ikke, at det vil kaldes ube-
stødt af mig, da jeg ikke mener noget ondt
dermed, naar jeg siger, at jeg tror ikke, at
de Bevillinger, som aarlig gives paa § 26 og
de andre militære Paragrafer, ville blive saa
store, dersom ikke den høitærede Krigsmini-
ster var saa elskværdig. Det er hans hele
Maade at optræde paa, som gjør det; den
er saa vindende og behagelig. Jeg tror
ikke, at der vilde blive bevilget nær saa meget
paa dette Budget, dersom Krigsministeren
var den høitærede Krigsminister.
Hans mere afvisende og mere bestemte Maade at
optræde paa har noget Kjøligt ved sig.
Derimod er det med en vis Tilfredsstillelse,
at man ser den høitærede Krigsminister for-
handle med den ærede Ordfører, hvorledes
han godmodig finder sig i en Afvisning af
forskjellige af ham forlangte Bevillinger og
saa tager imod andre. Jeg vil sige, saaledes
som det er sagt ikke her, men ved en anden
Leilighed, at det er vanskeligt at beholde sin
Selvstændighed lige overfor de Folk, med hvem
man spiser til Middag. Saaledes kan jeg
godt forstaa, at naar den høitærede Minister
kommer ind til Finantsudvalget, er det van-
skeligt for dem derinde lige over for hans
Elskværdighed at komme saa langt ned med
Bevillingerne, som man ønsker, og jeg vil
sige, at jeg undrer mig over, at man virkelig
er kommen saa langt ned med Bevillingerne,
som man er. Jeg kan ikke Andet end slutte
som jeg begyndte med at udtale min Tak til
Finantsudvalget, og jeg vil sige et Ønske
dertil, saa meget mere som der kom en Ud-
talelse fra den ærede Ordfører om, at vi ikke
maatte vente, at dette Medslag i Bevillingerne
virkelig vilde blive saa stort, som det viste sig
ved 2den Behandling, at man ikke vil lade
sig paavirke for stærkt af den høitærede
Krigsministers Elskværdighed, men mulig re-
ducere disse Tal endnu noget mere. Jeg
haaber ikke, at ærede Medlemmer ved den
bestemte Udtalelse fra mig idag med Hensyn til
hvad jeg tror tjener Fædrelandet bedst, have
faaet nogen Tanke om, at jeg ikke skulde elske
mit Fædreland. Hvis det stod saa klart for
dem, som det staar for mig, at al Militarisme
for Danmark er Danmarks Ulykke, vilde
de Herrer ikke finde det forunderligt, at jeg,